

ÄR DET LÖNT ATT BE?

IBLAND TÄNKER VI: "Är det lönt att be för det?"

Någon har blivit sjuk eller skadad. Det behöver inte vara cancer eller ens en livshotande sak. Det kan vara en ihållande hosta, en trafikolycka som gett upphov till svår återkommande värk eller en vanlig höstförkylning. En förkylning är inte så farligt att få. Det hör hösten till att kanske få några dagars rejäl snuva. Det får man stå ut med. Eller beskedet att det finns en cancer som inte går att operera. Är det någon mening att be för det?

Det är ju klart hur det kommer att gå! Om en vecka är det enda som finns kvar av förkylningen lite hosta på morgonen. Den cancerdrabbade har inte lång tid kvar. Det vet vi. Det kan vara frestande att tänka: Är det någon mening att be för det alls?

Vi tänker på resultatet.

Hur tänker Gud?

Han tänker på vår kärlek, vår tillgivenhet, vår tro, vår barnsliga bön och förtröstan. Det är han är intresserad av. När allt kommer omkring är han ju ändå Gud. Om det är någon som skall ha vår tillbedjan, så är det Gud. Vem annars?

Om vi hamnar i nöd, kan vi säga: Det är inte så farligt. Det ordnar sig på något sätt. Med det är ju inte säkert. Och det kanske *är* farligt – egentligen. Vi borde nog hellre säga: "Jag är i nöd. Ack, Herre hjälp! Jag vet inte råd. Du,

Herre, vet. Du, gode Gud, kan." Det måste kallas visdom och förnuft att så gå till Gud. Han råar på sjukdom. Jag gör det inte. Att inte gå till Gud är oförnuft och dårskap. Det är ett annat sätt att se på saken än det vi dagligen möter i (den här) världen. Om Bibelns Gud finns – och det gör han – är det helt naturligt och följdriktigt. Om det lönar sig eller inte är inte riktigt rätt fråga.

Vi kanske ser på resultatet. Vi är pragmatiker. Lönar det sig att be? Men poängen med livet är inte enbart att producera goda resultat. Det är ett för smalt kriterium att utvärdera människolivet efter. Det viktigaste är att leva livet tillsammans med Gud. Och därvid ge Gud den plats i livet som han skall ha – nämligen som Gud.

Det får Gud när vi ber. Därför är det en seger när vi förhåller oss till honom som Gud. Det gör vi när vi väntar oss allt gott från honom – inte från våra egna ansträngningar – när vi i nöden vänder oss till Herren och säger: "Jesus Kristus, Guds Son, förbarma Dig över mig." När vi kommer ned på knä – inte bara i ödmjukhet utan också i tro på Guds möjligheter – då lever vi som vi skall. "Lönen" ligger i första hand i bönen själv, inte i det eventuella bönesvaret. Svaret på frågan är: Det är alltid lönt att be. Bönen är lönen! Kort och gott!"

I en del modern teologi har betoningen legat på människan, på hennes tro som förutsättning

Begrunda är en bilaga till *Till Liv* – Evangelisk Luthersk Missionstidning som är ett organ för Evangelisk Luthersk Mission – Bibeltrogna Vänner (ELM-BV).

www.tillliv.se

Redaktionsråd:
Anders Månsson
Peter Henrysson (redaktör)
Tel. 046-211 84 61
E-post:
begrunda.red@telia.com

Prenumeration:
Prenumeranter av *Till Liv* betalar 50 kr/år (två nummer) för fördjupningsbilagan *Begrunda*.
Kontakta:
Ingrid Holmqvist
Storkågeträsk 11
934 94 Kåge
i.e.holmqvist@telia.com

Kan rekvideras
som småskrift på BV-Förlag,
0435-521 77 för 30 kr/ex.

Grafisk form:
Cia Björk
Design för Livet HB
till.liv.design@telia.com

för helande eller annat Guds ingripande. Frågan är om inte den betoningen som en självklarhet har förutsatt att poängen och syftet med bönen har varit just resultatet, helande. Redan raderna ovan ger en fingervisning om att den förutsättningen måste utmanas och ifrågasättas utifrån ett bibliskt perspektiv. Å andra sidan vet vi att Bibeln och framför allt NT är full av berättelser om helande. Hurdant är egentligen förhållandet mellan tro och helande i evangelierna? Den norske teologen Sigurd Grindheim diskuterar den saken i sin artikel (s. 4).

Den terapeutiska betoningen liksom känsloeffektens trend möter ytterligare utmaning i detta nummer när vi bjuds med på en resa för att se hur Paulus egentligen förkunnade. Att känslolvågorna kunde gå höga när Paulus talade i romarrikets synagogor och på torgen i nuvarande Grekland och Turkiet, lär vi av Apostlagärningarnas berättelser, liksom att under skedde i Paulus fotspår. Men det finns mer att säga om hur Paulus tog evangeliet ut i världen. "Vi lägger öppet fram sanningen." (s. 17.) Stefan Gustavsson är vår ciceron.

En bibeltrogen rörelse bör återkomma till frågorna om Bibelns tillkomst och auktoritet. Det gör vi gärna och denna gång blir det en jämförelse mellan Bibelns och skolans lärobok i religion. Nog så grundläggande frågor aktualiseras – till vilka vi kan behöva återvända snart nog.

En populär uppfattning är att NT:s omfattning och kanon bestämdes tämligen sent på något kyrkomöte – utan beaktande av några särskilt tydliga kriterier. Den uppfattningen utmanas i en artikel av Tomas Bokedal, som under en tid fördjupat sig i frågor rörande Bibelns kanonicitet, dvs. varför just de sextiosex böckerna utgör Bibeln.

I detta nummer finns en ledare till. Den är hämtad från andra sidan Öresund och återfinns under rubriken "Tyckt och tryckt". Den gör egentligen denna ledare överflödig. Den skrevs och publicerades efter påsk. Men vi kan inte vänta ett halvår till med att ta in den i *Begrunda*.

Luther hävdar sitt inmutade område och är denna gång ganska sträng. Men inte tänker vi väl att livet eller den kristna tron är på lek?

Peter Henrysson
Redaktör